

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva v právní věci

žalobce: **M. C. D.**, narozen dne X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,

zastoupen advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou,
se sídlem 28. října 3, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2020, č. j. MV-158694-6/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 9. 2020, č. j. OAM-2759-54/ZR-2017. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zrušena platnost

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dále mu byla stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce namítá, že nebyla dostatečně posouzena otázka přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Důvodem pobytu žalobce v zemi původu byly závažné zdravotní potíže jeho rodičů, o které musel osobně pečovat, což bylo řádně prokázáno jak výpovědí žalobce, tak četnými lékařskými zprávami. Správní orgán se však s námitkami týkajícími se zdravotního stavu rodičů nevypořádal a nevzal je v potaz. Správní orgány se měly s předloženými lékařskými zprávami a skutečnostmi z nich vyplývajících řádně vypořádat. Protože však lékařské zprávy byly ignorovány, oba správní orgány nezjistily skutečný stav věci a vydaly rozhodnutí, které neodpovídá případu žalobce. Žalobce tvrdí, že hospitalizace jeho matky a vysoký věk a zdravotní potíže jeho otce způsobily, že se rodiče nedokázali o sebe postarat. Žalobce proto tuto péči převzal na sebe. V průběhu pobytu utratil veškeré úspory a jeho výdělky nepostačovaly k pokrytí životních potřeb jeho osoby, jeho rodičů a dcer, proto péči o rodiče převzala sestra žalobce, přičemž žalobce do země původu zasílá finanční prostředky. Žalobce rozporuje závěr žalované, že byl schopen obstarat si finanční prostředky na svou obživu ve Vietnamu, a není tak důvod pochybovat o tom, že by to pro případ návratu do vlasti opětovně nezvládl. Žalovaná však nepřihlédla k tomu, co žalobce uvedl v rámci výsledku, tedy že ve Vietnamu žil částečně z úspor z České republiky, následně se živil jako taxikář a musel se zadlužit. Při zohlednění vyživovací povinnosti žalobce ve vztahu k jeho dvěma dcerám, jakož i rodičům představuje napadené rozhodnutí likvidační zásah do ekonomického života žalobce, který je na svém podnikání v České republice existenčně závislý.
3. Žalobce dále namítá, že se žalovaná řádně nevypořádala ani s námitkou týkající se skutečnosti, že žalobce od podzimu roku 2017 na území České republiky nepřetržitě žije a pobytové oprávnění využívá. Žalovaná toliko uvedla, že zákon o pobytu cizinců nestanoví správnímu orgánu žádnou lhůtu, ve které má být řízení z moci úřední zahájeno a rozhodnuto. Žalobci však není zřejmé, jaký smysl má rušení trvalého pobytu po více než 3 letech nepřetržitého pobytu na území. Smyslem ustanovení, jež má být na věc aplikováno, je zrušit povolení k trvalému pobytu cizinci, který toto oprávnění nevyužívá. V daném případě je však zřejmé, že žalobce oprávnění využívá a v České republice žít chce a bude-li mu to umožněno, pak také bude. Zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže odpovídat veřejnému zájmu.
4. Žalobce rovněž namítá porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Žalovaná k této námitce s odkazem na judikaturu uvedla, že zásahem do soukromého a rodinného života by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Žalobce však argumentuje tím, že napadené rozhodnutí fakticky nepředstavuje pouze povinnost vycestovat z území České republiky, nýbrž i nemožnost vrátit se na toto území. Žalobce by musel podat žádost z území Vietnamské socialistické republiky, přičemž se nekvalifikuje pro žádné pobytové oprávnění. Žalobce na území České republiky nemá rodinu, z důvodu svého statusu podnikatele nemůže žádat o zaměstnaneckou kartu a vzhledem ke svým osobním poměrům si nemůže dovolit studovat. Jediným pobytovým oprávněním tak zůstává pobyt

za účelem podnikání, avšak žádost o tento typ pobytu nelze podat. Zrušení povolení k trvalému pobytu tedy způsobí dlouhodobou nemožnost žalobce vrátit se na území České republiky.

5. Žalobce konečně namítá nezákonné vedení správního řízení. Má za to, že opětovně zahájené správní řízení ve věci zrušení jeho oprávnění k trvalému pobytu, zahájené ze stejných důvodů, i když dle jiného ustanovení, mělo být zastaveno a v žádném případě nemělo dojít ke spojení s řízením původním. Správní orgán I. stupně měl přehodnotit zákonné důvody pro původně vedené správní řízení.
6. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní body jsou shodné s odvolacími námitkami, s nimiž se řádně vypořádala, a z tohoto důvodu odkázala na napadené rozhodnutí a na správní spis.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, neshledal.
8. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s tím souhlasila a žalobce se na výzvu soudu nevyjádřil, a tudíž se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Z výpisu z cizineckého informačního systému pořízeného dne 9. 10. 2017 vyplývá, že žalobce měl vydané povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky s platností od 4. 7. 2005. Má dvě dcery, a to H. CH. D., ročník X, a L. CH. D., ročník X. Manželkou žalobce byla státní příslušnice České republiky paní S. H., ročník X.
10. Správní orgán I. stupně obdržel od Velvyslanectví České republiky v Hanoji dne 11. 9. 2017 informaci o nepřetržitém pobytu žalobce ve Vietnamu, jenž má mít ve Vietnamu dvě děti, přičemž se svou manželkou nežije. Dne 9. 10. 2017 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti trvalého pobytu z důvodu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť existuje důvodný předpoklad, že žalobce na území nepobývá od roku 2010. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 18. 11. 2017. K žádosti ministerstva ze dne 10. 11. 2017 sdělilo Ředitelství služby cizinecké policie, že žalobce podle systému hraniční kontroly KODOX přiletěl do Prahy dne 21. 10. 2017. Současně se ze sdělení podává, že systém hraniční kontroly KODOX je používán od 1. 11. 2011, do té doby se překračování hranic neevidovalo. Dne 23. 1. 2018 se žalobce na základě předešlého předvolání dostavil k výslechu. Z výslechu vyplynulo, že žalobce byl ve Vietnamu od roku 2010 do roku 2017, přičemž důvodem tohoto pobytu byla péče o nemocné rodiče. Žalobce rovněž uvedl, že na území České republiky má manželku, na kterou však ztratil telefonní číslo, neboť ztratil svou SIM kartu. Žalobci není známo, kde se manželka nachází. Žalobce dále popisoval zdravotní stav svých rodičů, kteří dle něj nezvládají běžné každodenní úkoly, v roce 2016 jim musela být potrava podávána nitrožilně.

11. Dne 30. 1. 2018 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ve svém vyjádření žalobce argumentoval tím, že je evidentní, že se na území České republiky vrátil dne 21. 10. 2017, přičemž datum odletu si žalobce přesně nepamatuje, pouze tuší, že to mohlo být koncem roku 2010. Nebylo proto postaveno na jisto, že se mimo území České republiky zdržoval takovou dobu, která by dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců odůvodňovala zrušení trvalého pobytu. Žalobce dále uvedl, že se chtěl za svou manželkou vrátit, v čemž mu však bránila ztráta dokladů a nemoc jeho rodičů. Od svého příjezdu do Vietnamu až do návratu do České republiky nepřetržitě pečoval o své rodiče. Žalobce připomenul, že ačkoli § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nezmiňuje liberační důvody, správní orgán je povinen poměřovat proporcionalitu přijatého řešení ke všem okolnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo. Za účelem doložení zdravotního stavu rodičů byly předloženy lékařské zprávy. Žalobce uvedl, že zrušením povolení k trvalému pobytu by bylo zasaženo do jeho podnikatelské činnosti, na které jsou závislí jeho rodiče a dcery.
12. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 21. 9. 2018 bylo zahájeno správní řízení vůči žalobci ve věci zrušení platnosti trvalého pobytu na území České republiky, tentokrát však dle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 8. 10. 2018 bylo toto nově zahájené řízení spojeno s řízením původním, vedeným podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ve svém vyjádření ze dne 9. 10. 2018 žalobce poukázal na to, že postup správního orgánu spočívající ve spojení původního a nově zahájeného řízení považuje za zmatečný a dle něj má být opětovně zahájené řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle návazného vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 1. 11. 2018 jsou podmínky pro spojení řízení dle § 140 odst. 1 správního řádu splněny.
13. Správní orgán I. stupně vyzval dne 5. 11. 2018 žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření k nim. Ve svém vyjádření ze dne 31. 12. 2018 žalobce opět namítl zmatečný postup spočívající ve spojení řízení vedených podle § 77 odst. 1 písm. d) a § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V důsledku spojení totiž došlo ke zkrácení práv účastníka, jenž v probíhajícím řízení stavěl svou obranu a strategii svého procesního postupu na základě jiných ustanovení zákona. Podklady obstarané v průběhu celého dosavadního správního řízení, nejméně však do zahájení paralelního správního řízení, nelze dle žalobce nyní pro účely spojeného řízení využít. Žalobce rovněž požádal o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to do 31. 1. 2019, vzhledem k jeho snaze obstarat další písemné podklady související se zdravotním stavem jeho rodičů.
14. Dne 13. 2. 2019 byl žalobce vyzván správním orgánem I. stupně k poskytnutí součinnosti spočívající v označení skutečností odůvodňujících nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Přípisem z téhož dne požádal správní orgán I. stupně Krajské ředitelství policie Středočeského kraje o provedení pobytové kontroly na adrese X, kde by měl žalobce pobývat. Ze sdělení policie ze dne 26. 2. 2019 se podává, že žalobce nebyl ani při jedné ze tří pobytových kontrol zastížen, nicméně majitel bytu sdělil, že žalobce na adrese bydlí, ale z důvodu hledání nové práce není doma. Na adrese s ním bydlí jeho starší dcera a 7 dalších osob.
15. V doplňujícím vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 2. 2019 žalobce opětovně poukázal na vady řízení, z čehož má vyplývat nemožnost použít důkazy poskytnuté správnímu orgánu do 3. 10. 2018, mimo jiné také výslech jeho osoby ze dne 23.

1. 2018. V případě zrušení pobytového oprávnění by žalobce nemohl ve Vietnamu dosahovat takových příjmů jako v České republice.
16. K výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 5. 3. 2019 se žalobce vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí, přičemž opět namítl procesní pochybení spočívající ve spojení řízení, z čehož byla dovozována nemožnost použít již provedený výsledek. Opětovně pak bylo poukázáno na nepřiměřenost dopadu zrušení pobytového oprávnění do soukromého života žalobce.
17. Dne 6. 6. 2019 provedl správní orgán I. stupně výsledek žalobce. Z něho vyplynulo, že žalobce odletěl do Vietnamu v roce 2010 či 2011 a byl tam asi 4 až 5 let. Původním účelem cesty byla pouhá návštěva, nicméně následně došlo ke ztrátě dokladů žalobce a jeho rodiče onemocněli. Nyní o žalobcovy rodiče pečuje jeho sestra. Po návratu do České republiky se žalobci nepodařilo kontaktovat svou manželku. Na území České republiky má žalobce pouze přátele, jeho vazba k tomuto území spočívá v tom, že zde má stálou práci. Zrušení povolení k trvalému pobytu by závažně ovlivnilo život žalobce vzhledem k tomu, že vyživuje rodiče a dceru. Žalobce má proto v úmyslu nadále na území České republiky pobývat, podnikat a obnovit manželské soužití se svou manželkou.
18. Správní orgán I. stupně dne 18. 11. 2019 opětovně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž žalobce ve svém vyjádření ze dne 10. 2. 2020 odkázal na svá předešlá vyjádření. Žalobce opětovně poukazoval na procesní vady zatěžující řízení a připomenul, že důvodem pobytu mimo území byla péče o nemocné rodiče. Zrušení trvalého pobytu by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života, kdy jeho pobyt na základě jiného pobytového oprávnění je téměř vyloučený.
19. Správní orgán I. stupně vydal dne 4. 9. 2020 rozhodnutí, jímž zrušil podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce nepobýval na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, a stanovil mu lhůtu k vycestování z území České republiky. V odůvodnění uvedl, že neshledal žádný negativní dopad sloučení obou řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť dokazování nepřítomnosti žalobce na území je téměř obdobné pro obě řízení. Dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců má správní orgán I. stupně navíc povinnost zabývat se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, což by v případě aplikace § 77 odst. 1 písm. d) téhož zákona nebylo jeho povinností. Teoreticky tak byly požadavky na obhajobu nepřítomnosti žalobce redukovány. Správní orgán se podrobněji zabýval přiměřeností zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Dospěl k závěru, že k jistým dopadům do soukromého a rodinného života dojde, avšak nikoli nepřiměřeným. Žalobcův pobyt mimo území České republiky po dobu 6 let nemohl vést k vytvoření vazeb na území České republiky. Žalobci nedělalo problém opustit svou (domnělou) manželku a nikterak ji nekontaktovat. Naopak na území Vietnamu má žalobce rodiče, bývalou manželku a dítě. Tvrzení žalobce o tom, že v době jeho nepřítomnosti se jeho sestra nemohla o rodiče starat, považoval správní orgán I. stupně za fabulace obhajující jeho nepřítomnost na území České republiky, a to vzhledem k tomu, že od příjezdu žalobce na území České republiky se o rodiče sestra ve Vietnamu stará. Žalobce proto mohl ponechat péči na sestře a vycestovat do České republiky, případně alespoň o svých problémech informovat správní orgán či zastupitelský úřad ve Vietnamu. Pokud žalobce zvládal s tamějšími příjmy žít ve Vietnamu po dobu 6 let, nemá správní orgán I. stupně pochybnost, že to zvládne i nadále.

20. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v jehož doplnění uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
21. Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020, č. j. MV-158694-6/SO-2020, odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že žalobce pobýval mimo území České republiky nepřetržitě minimálně v době od 1. 11. 2011 do 21. 10. 2017, tedy prokazatelně téměř trojnásobně déle, než umožňuje § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a proto je nadbytečné zjišťovat přesný den odletu žalobce z území. Lékařskými zprávami a výpisy žalobce prokázal, že se v zemi původu staral o své nemocné rodiče, avšak neprokázal, že po celou dobu nepřítomnosti byl zdravotní stav jeho rodičů natolik závažný, aby nemohl přicestovat zpět na území, a tím přerušit nepřetržitost pobytu mimo území. Z výsledku žalobce rovněž vyplynulo, že v zemi původu pobývá jeho sestra, která momentálně v době jeho nepřítomnosti v zemi původu pečuje o jejich rodiče. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže k doloženým lékařským zprávám nepřihlédl. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně a dodala, že žalobce ve vymezeném období nepřítomnosti na území pobýval v zemi původu se svou rodinou, na území České republiky dle jeho slov v současnosti nepobývá žádný z jeho rodinných příslušníků, kdežto v zemi původu žijí žalobcovi rodiče, sestra a dvě dcery. Na území žije žalobcova manželka, se kterou však žalobce neudrhuje žádný kontakt od svého vycestování do země původu, tedy více než 9 let. Manželství tedy není funkční a není nikterak realizováno. Napadené rozhodnutí proto dle žalované nemůže být považováno za nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného života žalobce. V tomto ohledu žalovaná poukázala na rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, podle nějž *„u takto dlouhého pobytu mimo území nelze takový zásah ani legitimně předpokládat (...) Pokud cizinec pobývá mimo území ČR po takto dlouhou dobu na základě vlastního rozhodnutí či rozhodnutí své rodiny, nelze dost dobře konstatovat, že další pobyt mimo české území, kde již tak dlouho fakticky nežije, bude představovat zásah do soukromého a rodinného života.“* Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce po celou dobu pobytu mimo území převyšující 6 let nedisponoval příjmy z podnikatelské činnosti v České republice a prokazatelně byl schopen finanční prostředky na svou obživu a obživu své rodiny obstarat rovněž ve Vietnamské socialistické republice. Zároveň žalovaná uvedla, že žalobce na území může žádat o nižší pobytové oprávnění, přičemž skutečnost, že Česká republika v současnosti nepřijímá žádosti o vydání zaměstnaneckých karet z Vietnamské socialistické republiky, bez dalšího nezpůsobuje nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí. Žalovaná poukázala na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, podle nějž by zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by byla nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby již pouhá nutnost vycestovat.
22. Nedůvodnou shledala žalovaná také námitku, dle které žalobce od svého návratu dne 21. 10. 2017 žije v České republice a opětovně využívá své pobytové oprávnění. Zákon o pobytu cizinců nestanoví žádnou lhůtu, ve které má být řízení z moci úřední zahájeno a rozhodnuto. Žalovaná shledala jako nedůvodnou také námitku týkající se procesních pochybení správního orgánu I. stupně, byť přisvědčila žalobci v tom, že správní orgán I. stupně měl místo zahájení nového řízení dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pouze přehodnotit zákonné důvody pro původně vedené řízení dle § 77 odst. 1 písm. d) téhož zákona a informovat žalobce o skutečnosti, že řízení bude dále posuzováno dle § 87l

odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Žalovaná nicméně uvedla, že toto pochybení nemělo vliv na meritorní rozhodnutí a výsledek řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce dle žalované nebyl tímto postupem správního orgánu I. stupně zkrácen na svých právech, neboť se o změně zákonného důvodu pro zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu dozvěděl již dne 21. 9. 2018. Byl si vědom toho, dle jakého zákonného ustanovení je řízení z moci úřední vedeno, a několikrát se vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí a také k zásahu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života.

Posouzení žalobních bodů

23. Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
24. Soud považuje za vhodné zdůraznit, že zmíněné ustanovení je transpozicí čl. 16 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Ačkoliv posuzovaný případ nespadá do působnosti této směrnice, neboť není naplněn intrakomunitární prvek (pohyb občana Evropské unie a jeho rodinného příslušníka do jiného členského státu Evropské unie), vztahuje se na něj právní režim obsažený ve směrnici 2004/38/ES na základě tzv. vnitrostátního dorovnání (§ 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Právní úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců, která se týká rodinných příslušníků občanů Evropské unie, je třeba vykládat ve smyslu směrnice 2004/38/ES, byť upravuje i postavení rodinných příslušníků občanů České republiky, což překračuje působnost uvedené směrnice (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 3. 2013 ve věci C-32/11 *Allianz Hungária Biztosító a další*, bod 20, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
25. Směrnice 2004/38/ES a rovněž zákon o pobytu cizinců vychází z toho, že nárok na trvalý pobyt vzniká rodinnému příslušníku občana Evropské unie po uplynutí stanovené doby nepřetržitého legálního pobytu na území daného členského státu (čl. 16 odst. 1 a 2 směrnice a § 87h zákona o pobytu cizinců). K účelu této právní úpravy je v odst. 17 preambule směrnice 2004/38/ES uvedeno: „*Trvalý pobyt občanů Unie, kteří se rozhodli usadit v hostitelském členském státě dlouhodobě, by posílil pocit občanství Unie a představuje klíčový faktor podporující sociální soudržnost, která je jedním ze základních cílů Unie. Právo trvalého pobytu by tedy mělo být stanoveno pro všechny občany Unie a jejich rodinné příslušníky, kteří v hostitelském členském státě pobývají v souladu s podmínkami stanovenými touto směrnicí nepřetržitě po dobu pěti let, aniž by byli vyhoštěni.*“ K podmínkám, za nichž lze trvalý pobyt zrušit, odst. 18 téže preambule uvádí: „*Aby se trvalý pobyt stal opravdovým prostředkem integrace do společnosti hostitelského členského státu, ve kterém občan Unie žije, nemělo by být již jednou nabyté právo trvalého pobytu svázáno s žádnými dalšími podmínkami.*“ Normativně se tento cíl promítá v čl. 16 odst. 4 směrnice, podle nějž již nabyté právo trvalého pobytu může být ztraceno pouze z důvodu nepřítomnosti v hostitelském členském státě po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. To odpovídá znění § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Soudní dvůr EU k tomu v rozsudku ze dne 7. 10. 2010 ve věci C-162/09 *Lassal* uvedl: „*Podle přípravných prací na směrnici 2004/38 je takové opatření odůvodněno skutečností, že po takové nepřítomnosti je spojení s hostitelským*

členským státem uvolněno [viz odůvodnění společného postoje (ES) č. 6/2004, přijatého Radou dne 5. prosince 2003 k přijetí směrnice 2004/38 (Úř. věst. 2004 C 54 E, s. 12) k článku 16 této směrnice].“

26. Právo na trvalý pobyt zakotvené v čl. 16 odst. 1 a 2 směrnice 2004/38/ES vychází z integrace cizince do společnosti, která je založena nejen na prostorových a časových faktorech, ale rovněž na faktorech kvalitativních, které souvisejí s mírou integrace v hostitelském členském státě. Narušení integrační vazby mezi dotyčnou osobou a hostitelským členským státem je důvodem pro pozbytí práva trvalého pobytu i mimo případ uvedený v čl. 16 odst. 4 směrnice 2004/38/ES (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 1. 2014 ve věci C-378/12 *Onuekwere*).
27. Z § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, na základě něhož bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, jednoznačně plyne, že povolení k trvalému pobytu lze zrušit při kumulativním splnění dvou podmínek. Zaprvé, držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Zadruhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení k trvalému pobytu zrušit (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2020, č. j. 4 Azs 462/2019-46).
28. První podmínka pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce byla s ohledem na výše rekapitulované v nyní posuzované věci najisto splněna. Žalobce totiž ve svém domovském státě pobýval mnohem déle než dva roky. Z výpovědi samotného žalobce vyplynulo, že na území Vietnamské socialistické republiky pobýval nepřetržitě od roku 2010 nebo 2011 do 21. 10. 2017, přičemž zde pečoval o rodiče. O této skutečnosti tedy nebylo mezi účastníky žádného sporu.
29. Soud v této souvislosti považuje za vhodné doplnit, že z hlediska splnění první podmínky není významné, z jakého důvodu žalobce pobýval mimo území. Aplikované ustanovení nepředpokládá existenci důvodů nepřítomnosti na území, které by vylučovaly naplnění hypotézy v něm obsažené právní normy, a tedy bránily nastoupení její dispozice (zrušení povolení k trvalému pobytu). Ani ze směrnice 2004/38/ES neplyne opak. Naopak z judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že důvodem zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je již samotný pobyt po stanovenou dobu mimo území, neboť tato samotná skutečnost představuje narušení integrační vazby, která je podmínkou existence práva trvalého pobytu. Není žádných pochyb, že bez ohledu na důvod nepřítomnosti žalobce na území České republiky po dobu stanovenou zákonem, resp. směrnicí, došlo již jen z důvodu prosté fyzické nepřítomnosti na území k zániku podstatných aspektů dříve existující integrace žalobce na území České republiky. To je přitom materiálním důvodem, který opodstatňuje zrušení povolení k trvalému pobytu.
30. Podpůrně lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu k obdobně koncipované a slovně formulované normě obsažené v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle níž z užití formulace neplyne, že by správní orgány měly přihlížet k důvodu nepřítomnosti cizince na území. Tento důvod však má být zohledněn v rámci eventuálního posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince (viz rozsudky NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 7 Azs 7/2020-22, a ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 284/2019-29). Soud nenalezl žádné argumenty, pro něž by se měl výklad § 87l odst. 1 písm. d) a § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v dané otázce odlišovat.

31. Dále je třeba uvést, že z hlediska aplikace § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není významné, zda skutečnosti, které zakládají důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, stále trvají v době rozhodování správního orgánu, nebo zda již pominuly, tedy cizinec opět pobývá na území České republiky. Judikatura sice dovodila obecné pravidlo, že správní orgány mají rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, ovšem toto pravidlo nelze absolutizovat. Rozhodující je totiž především to, jaká skutečnost má být zkoumána. Má-li být posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá (viz rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, a ze dne 17. 3. 2016, č. j. 7 Azs 29/2016-22). V kontextu rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že žalobce v minulosti pobýval po dobu, s níž je spojen vznik domněnky pozbytí atributů integrace do české společnosti, mimo území České republiky. Následky, které jsou s touto skutečností spojeny, nemohl žalobce odvrátit tím, že opětovně využil povolení k trvalému pobytu a přicestoval do České republiky, kde se zdržuje (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2020, č. j. 9 A 91/2019-50, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 A 127/2018-36). Skutečnost, že se žalobce navrátil na území České republiky, a dobu, po kterou zde opětovně žije, je třeba nicméně zohlednit v rámci úvah o přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života (v tomto ohledu se vychází ze skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu). Pokud by tedy žalobce pobýval na území České republiky po svém návratu z Vietnamské socialistické republiky tak dlouhou dobu, že by se zde reintegroval, svědčilo by to v neprospěch přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.
32. Pokud jde o druhou podmínku aplikace § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kritéria pro posuzování přiměřenosti zásahu stanoví § 174a zákona o pobytu cizinců, dle něž má správní orgán zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
33. Právě splnění této druhé podmínky žalobce napadá žalobou.
34. Jak se podává z napadeného rozhodnutí, žalovaná nezpochybňuje zdravotní stav rodičů žalobce. Tato skutečnost však sama o sobě bez dalšího neznamená, že by napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do soukromého a rodinného života žalobce. Především nebylo podle žalované prokázáno, že zdravotní stav rodičů byl po celou dobu pobytu žalobce ve Vietnamu tak závažný, že vyžadoval osobní přítomnost žalobce a zajištění nezbytné péče, resp. že jej v tom nemohl zastoupit někdo jiný, když nyní zvládá zajistit péči o rodiče jeho sestry. Nebylo žádným způsobem prokázáno, proč sestra nemohla převzít povinnosti spojené s péčí o rodiče již dříve. Skutečnost, že v návaznosti na zjištění správních orgánů byl žalobce schopen se velmi rychle dostavit na území České republiky, vrhá pochybnost na žalobcovo neprokázané tvrzení, že péči o rodiče ze strany například právě jeho sestry nemohl zajistit již dříve. Žalovaná tedy skutečnosti vypovídající o zdravotním stavu rodičů žalobce neignorovala, ale pouze je nevyhodnotila jako důvod odůvodňující upuštění od zrušení povolení k trvalému pobytu.

35. Správním orgánům tak není dle přesvědčení soudu možno vytýkat, že by při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců postupovaly nezákonně. Právě naopak, správní orgány řádně zohlednily veškerá relevantní kritéria a neopomněly posoudit konkrétní skutkové okolnosti, jež byly ve vztahu k žalobci zjištěny. To, že k lékařským zprávám nebylo přihlédnuto ve prospěch žalobce, neznamená, že by byly správními orgány ignorovány. Správní orgány totiž ve svých rozhodnutích lékařské zprávy zmínily a podrobně vysvětlily, proč samy o sobě nestačí k tomu, aby bylo rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu považováno za nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.
36. Žalobce se ve své argumentaci zaměřil převážně na zdůraznění důvodu, pro nějž nemohl pobývat na území České republiky. Pomíjí nicméně, že z hlediska posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je určující rozsah a intenzita rodinného a soukromého života, který vede na území České republiky. V tomto ohledu je třeba vyjít z toho, že žalobci byl udělen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť se oženil s občankou České republiky. S ní ovšem není od svého odjezdu do Vietnamské socialistické republiky v žádném kontaktu, po návratu na území České republiky se ji sice pokoušel kontaktovat prostřednictvím třetích osob, ovšem neúspěšně, nepodařilo se mu zjistit, kde žije. Je tedy bez jakýchkoliv pochybností, že žalobce nevede na území České republiky manželský život. S manželkou nemá žádné děti. V důsledku uzavření manželství získaly povolení k trvalému pobytu i obě žalobcovy dcery, které má z předchozího manželství, jež uzavřel ve Vietnamu. Dcery nicméně žijí ve Vietnamu, kam odcestovaly spolu s žalobcem v roce 2010 nebo 2011, nepobývaly bez něj na území České republiky. Pouze starší dcera se následně s žalobcem po krátkou dobu zdržovala v České republice (po jeho návratu do České republiky v roce 2017), pak však odcestovala zpět do Vietnamu. Žalobce tak na území České republiky nevede rodinný život ani s dcerami. Nezmínil ani, že by navázal na území České republiky jakýkoliv nový vztah, který by bylo možné přirovnat ke vztahu rodinnému. Podle výsledků pobytové kontroly bydlí žalobce v bytě s cizími lidmi.
37. Žalobce netvrdil, tím méně pak prokázal, že by se v době, kdy se podle vlastního tvrzení musel zdržovat ve Vietnamu z důvodu osobní péče o rodiče, pokoušel alespoň na dálku udržovat rodinné vztahy, které jej poutaly k území České republiky. Je tedy nepochybné, že s odjezdem žalobce do Vietnamu v roce 2010 nebo 2011 fakticky vyhasly veškeré vztahy rodinného charakteru, které předtím udržoval na území České republiky. Žalobce dále netvrdil, že by po svém návratu v roce 2017 obnovil na území České republiky rodinný život či založil nové rodinné vazby. Naopak, všichni jeho skuteční rodinní příslušníci (českou manželku nelze fakticky považovat za rodinného příslušníka) žijí ve Vietnamu, a to jak dcery, tak rodiče, k nimž má nepochybně úzký vztah, když o ně několik let nepřetržitě osobně pečoval, a sestra.
38. Žalobce tak má na území České republiky pouze osobní (soukromý) život, k němuž ovšem ve správním řízení (v písemných podáních ani při výslechu) nic konkrétního neuvedl. Nelze tedy dovodit, že by na území České republiky vedl intenzivní společenský život, měl zde významné majetkové hodnoty (bydlí v bytě se sedmi dalšími osobami, jak vyplynulo z pobytové kontroly). Jediné, co žalobce ke svému současnému životu na území České republiky uvedl, je, že zde podniká a dosahuje příjmů dostatečných pro výživu jeho příbuzných ve Vietnamu. Výši příjmů doložil žalobce listinami, z nichž plyne, že nemá žádné zaměstnance, zásoby ani hmotný majetek. Jeho podnik tedy není nijak rozsáhlý ani

hodnotný, nelze ho proto považovat za významnou majetkovou hodnotu. Žalobce tak doložil pouze to, že na území České republiky podniká, přičemž dosahuje ročních příjmů nepřesahujících 700 000 Kč (výše výdajů není známa, neboť z hlediska daňového uplatňuje výdaje formou výdajového paušálu).

39. Při zohlednění jednotlivých kritérií ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba vyjít z toho, že zákon o pobytu cizinců neukládá držitelům povolení k trvalému pobytu povinnost zdržovat se na území České republiky. Zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tak není sankcí za porušení právní povinnosti, nýbrž prostředkem k uvedení právního stavu do souladu s objektivním stavem, tedy že žalobce nemá na území České republiky takové vazby, pro které by bylo možné mít za to, že je zde integrován (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015-67). Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu je v tomto případě zájem České republiky na kontinuitě integračního procesu žalobce do české společnosti, jenž je komplexním a oboustranným postupem, jehož cílem je umožnit bezproblémové soužití cizince, který pochází z odlišného sociálního a kulturního prostředí, a hostitelské společnosti. Tento proces je pozvolnou a dlouhodobou záležitostí vyžadující intenzivní kontakt mezi cizincem a hostitelskou společností, který pokračuje i po vydání povolení k trvalému pobytu. Zájmu na tom, aby byl trvalý pobyt povolen jen osobám, které úspěšný integrační proces svým jednáním umožňují, nelze *a priori* přikládat nízkou váhu (viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 Azs 11/2020-53).
40. I kdyby soud zcela přisvědčil tvrzení žalobce, že po celou dobu, co se zdržoval ve Vietnamu, byli jeho rodiče plně závislí na jeho péči, tedy že jeho nepřítomnost na území byla způsobena „omluvitelným“ důvodem (nejedná se o výraz nezájmu o pobyt na území České republiky), nemění to nic na tom, že žalobce po dobu cca 6 let nepobýval v České republice. Po tuto dobu reálně vůbec neudržoval vztah k osobám pobývajícím na území České republiky, nevykonával žádnou činnost související s jeho předchozím pobytem v České republice. Skutečnost, že za celou tuto dobu žalobce ani na krátkou dobu nepřicestoval do České republiky, dokládá, že zde nezanechal žádné vztahy, na jejichž udržování a rozvíjení by měl eminentní zájem. Je přitom nepochybné, že krátkodobou péčí o své rodiče by dokázal zajistit (v době vydání rozhodnutí žalované pečovala o rodiče již 3 roky žalobcova sestra). Vzhledem k tomu je bez jakýchkoliv pochybností, že veškeré vztahy dříve pěstované na území České republiky byly zpřetrhány a zvráceny výsledky předchozího integračního procesu. Ke konci období nepřítomnosti na území neměl žalobce na území České republiky vůbec žádný rodinný ani soukromý život. To je přitom důvodem, pro nějž § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců umožňuje zrušit povolení k trvalému pobytu. Existence „omluvitelného“ důvodu nepřítomnosti na území pak nemůže zvrátit faktický stav jeho pouta k území České republiky, který lze charakterizovat jako absenci jakýchkoliv vazeb na území České republiky.
41. Krátce poté, co žalobce dne 21. 10. 2017 přicestoval na území České republiky, mu bylo dne 18. 11. 2017 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalobce se tedy ocitl v situaci nejistoty, zda bude moci na území České republiky dále setrvat, popř. na základě jakého druhu pobytového oprávnění. Trvání všech vazeb, které žalobce po svém návratu na území České republiky rozvíjel, bylo tedy podmíněno tím, že nebude zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu. Této skutečnosti si přitom musel být žalobce vědom. Napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno 3 roky po návratu žalobce do České republiky. Ani za tuto dobu žalobce

neobnovil rodinný pobyt na území České republiky ani nezaložil zcela nové rodinné vazby. Všechny rodinné vazby váží žalobce k území Vietnamu. Žalobce ve správním řízení nepřednesl (byť byl dvakrát vyslechnut a opakovaně se vyjadřoval k podkladům rozhodnutí) natolik konkrétní tvrzení, aby bylo možné dospět k závěru, že vede na území České republiky bohatý soukromý život. Jediným důvodem, proč chce žalobce setrvat na území České republiky, jsou výdělků, kterých zde dosahuje podnikáním a které mu umožňují finančně zabezpečit jeho příbuzné ve Vietnamu. Tím žalobce sám sebe pasoval do role ekonomického migranta, jehož nejvýznamnější vazbou k území České republiky je vazba ekonomická.

42. Článek 8 Úmluvy v rámci ochrany soukromého života poskytuje ochranu i právu jednotlivce vytvářet profesní či obchodní vztahy. Při interpretaci tohoto práva ovšem nelze jít tak daleko, že by neomezeně chránilo i cizince, který naplnil zákonem poměrně striktně nastavená kritéria pro zrušení pobytového oprávnění. Evropský soud pro lidská práva ostatně shledal porušení zmíněného práva ve zcela odlišných (svoji povahou ojedinělých) případech (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Žalobce sice tvrdí, že by v případě jeho návratu do Vietnamu došlo ke zhoršení jeho finanční situace, což by dopadlo i na jeho možnost pečovat o rodiče a dcery, ovšem neprokázal, že by toto zhoršení ekonomické situace mělo zcela destruktivní účinky na jeho možnost zajistit péči o sebe a osoby sobě blízké. Žalobce při svém výslechu uvedl, že ve Vietnamu žil částečně z úspor, které shromáždil v České republice, a z příjmů získaných výkonem práce řidiče taxi. Tvrdí-li žalobce v žalobě, že při výslechu uvedl, že se musel ve Vietnamu zadlužit, nemá toto tvrzení oporu ve správním spisu (protokolech o výslechu). Žalobce při výslechu uvedl jen to, že má dluhy vůči české zdravotní pojišťovně, které by chtěl splácet z výdělků z podnikání (podle vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2018 ze dne 29. 4. 2019 má žalobce dluh i na tomto pojistném). Žalobce neuvedl, že by se k obstarání běžného živobytí ve Vietnamu musel zadlužit. Lze ostatně zdůraznit, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo starší dceři 22 let a mladší dceři 17 let. Starší dcera tak již může být zcela soběstačná, přičemž mladší dcera se k tomuto stavu rovněž blíží. Je pochopitelné, že dcery chtějí studovat, což ovšem může být možné pouze tehdy, jestliže jsou schopny si samy zabezpečit prostředky na živobytí nebo pokud mají jejich rodiče dostatek prostředků k jejich podpoře. Žalobcovo přání zajistit své dospělé dceři, resp. druhé téměř dospělé dceři, prostředky ke studiu a uchránit je od nutnosti vydělávat si prostředky na úhradu svých potřeb vlastní prací není okolností, pro kterou by mělo být rozhodnutí žalované nepřiměřené. Nic nenasvědčuje tomu, že by se žalobce ocitl v jakkoliv mimořádné situaci, s kterou by se nemuseli potýkat jiní obyvatelé Vietnamu a kterou by nebylo možné zvládnout, byť za cenu velkého uskomnění a vynaložení značného úsilí o skloubení výdělečné činnosti a péče o rodiče.
43. Jakkoliv je snaha žalobce o zachování lepší životní úrovně skrze příjmy z podnikání na území České republiky zcela přirozená a pochopitelná a od samého počátku se jedná o motiv jeho pobytu na území České republiky (neúspěšná žádost o azyl, následně vyřešení pobytového oprávnění díky uzavření sňatku s českou státní občankou), nejedná se o skutečnost, která by měla sama o sobě za následek nemožnost vykonávat kontrolu v oblasti migrace skrze rozhodování o zrušení povolení k pobytu podle zákonem stanovených podmínek. Opačný přístup by vedl k tomu, že by bylo možné zrušit povolení k pobytu pouze tomu cizinci, jenž by byl schopný zajistit sobě a své rodině stejnou životní úroveň v zemi původu, jaké tyto osoby dosahovaly při výkonu ekonomické činnosti jejich

živitele v České republice. Takový přístup by byl zjevně absurdní a neumožňoval by efektivně regulovat ekonomickou migraci.

44. Po zvážení všech výše uvedených hledisek je zřejmé, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova práva na rodinný a soukromý život. Nelze přitom přisvědčit námitce žalobce, že žalovaná nesprávně posuzovala přiměřenost zásahu do výše uvedeného práva žalobce pouze z toho hlediska, jaký dopad bude mít rozhodnutí na další život žalobce. Smyslem požadavku přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k právu na rodinný a soukromý život je eliminovat ta rozhodnutí, jež by extrémně zasáhla do soukromého života cizince a jeho rodiny (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2020, č. j. 2 Azs 348/2019-50). Požadavek přiměřenosti rozhodnutí představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince (viz rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27). Je přitom pochopitelné, že se v této části jedná o rozhodování zaměřené do budoucna, které poměřuje stávající stav jednotlivých aspektů rodinného a soukromého života se stavem, který pravděpodobně nastane, bude-li vydáno určité rozhodnutí (v daném případě rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce). Nedostatečnou aktuální intenzitu rodinného a soukromého života vedeného žalobcem na území České republiky nelze kompenzovat tím, že žalobce své dřívější vazby na území České republiky dobrovolně přerušil z „omluvitelného“ důvodu.
45. K dalšímu žalobnímu bodu, podle něž se žalovaná řádně nevypořádala s námitkou spočívající v tom, že žalobce od podzimu roku 2017 nepřetržitě žije na území České republiky a využívá pobytové oprávnění, se soud vyjádřil již výše. Uvedl, že z hlediska aplikace § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na daný případ není významné, zda nepřítomnost žalobce na území České republiky trvala i ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že se žalobce vrátil do České republiky a po dobu dalších 3 let (do vydání napadeného rozhodnutí) zde žil, byla správními orgány zohledněna v rámci posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska práva na soukromý a rodinný život. Správní orgány tak zohlednily, že žalobce ani po přicestování do České republiky nenavázal vztah se svojí manželkou a že zde vydělává prostředky na obživu rodiny. Závěr správních orgánů, podle nichž skutečnosti, které zahrnují dobu opětovného pobytu žalobce na území České republiky, nezakládají nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, nedokládá, že by správní orgány nevzaly v úvahu dobu, po kterou žalobce na území České republiky znovu pobývá, a s tím spojené souvislosti.
46. Důvodná není ani námitka poukazující na tvrzené porušení čl. 8 Úmluvy. Žalobce v této souvislosti argumentuje tím, že napadené rozhodnutí fakticky nepředstavuje pouze povinnost vycestovat z území České republiky, nýbrž i nemožnost vrátit se na toto území.
47. Soud k tomu uvádí, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území členského státu. Nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. K stanovení podmínek pobytu cizinců na území a také k nastavení kritérií pro získání pobytových titulů členské státy Rady Evropy disponují určitým prostorem pro uvážení; podmínky, které stanoví, by však neměly být bezdůvodné ani svévolné (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 12. 1. 2017, Abuhmaid proti Ukrajině, stížnost č. 31183/13, § 120).
48. V daném případě byl žalobci prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s napadeným rozhodnutím nejen zrušen pobytový titul, na jehož základě doposud pobýval na území

České republiky, ale byla mu též uložena povinnost vycestovat z území. Na druhou stranu mu nebyl uložen zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, což je opatření spojené s rozhodnutím o vyhoštění. Byť má napadené rozhodnutí za následek, že žalobce musí vycestovat z území České republiky, nepředstavuje právní překážku pro to, aby v budoucnosti na základě jiného pobytového titulu vstoupil opět na území České republiky (či jiného členského státu Evropské unie) a zdržoval se zde v souladu s tímto jiným pobytovým titulem. Samotné právní následky napadeného rozhodnutí do práva na rodinný a soukromý život proto nejsou tak intenzivní jako v případě rozhodnutí o správním vyhoštění, což se projeví i při posuzování přiměřenosti zásahu (viz rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015-70).

49. Argumentace žalobce se zaměřuje na aktuální faktickou možnost podat žádost o tzv. nenárokové povolení k pobytu na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, v níž spatřuje faktickou překážku zabráňující vstupu na území. Skutečnost, že získat pobytové oprávnění může být s ohledem na vládní politiku obtížné či fakticky nemožné, není podle soudu zcela identická se situací, kdy je pobyt cizinci přímo zakázán. K tomu je zapotřebí uvést, že žalobce je oprávněn vstoupit na území České republiky i na základě povolení vydaného konzulárními orgány jiného členského státu Evropské unie (ať již na základě krátkodobého schengenského víza, tak na základě dlouhodobého víza). Nelze tedy přisvědčit žalobci, že za stávající situace, která se *nota bene* může v budoucnu změnit, pokud jde o situaci na českém velvyslanectví, je prakticky vyloučeno, aby se mohl vrátit na území České republiky. Především však soud neshledal, že by žalobce měl na území České republiky jakoukoliv vazbu, která by zakládala nepřiměřenost rozhodnutí s ohledem na případnou nemožnost vyřídit si nový pobytový titul. I kdyby tedy bylo možno přisvědčit žalobci, že faktickým následkem napadeného rozhodnutí je nemožnost získat povolení k pobytu na území České republiky za účelem podnikání, nejedná se o následek, jenž by byl nepřiměřený vzhledem k nízké intenzitě žalobcova rodinného a soukromého života vedeného ke dni vydání napadeného rozhodnutí na území České republiky.
50. Žalobce je tak ve srovnatelné pozici s podstatnou částí občanů Vietnamské socialistické republiky, kteří nemají na území České republiky žádné rodinné příslušníky, ale mohou být ekonomicky zainteresováni vykonávat výdělečnou činnost v České republice, například proto, aby vydělanými prostředky podporovali členy své rodiny. I tito lidé, stejně jako žalobce, musí splnit podmínky pro získání příslušného pobytového oprávnění, které mohou být v průběhu času závislé na vládní politice. Aktuální složitost získání určitého pobytového oprávnění však sama o sobě nechrání cizince před možným zrušením jeho trvalého pobytu, ledaže by byl shledán zásah do jeho rodinného a soukromého života, přičemž se nejedná o zásah jakýkoli, ale zásah nepřiměřený.
51. Pokud jde o naplnění požadavku čl. 8 odst. 2 Úmluvy, je zcela nepochybné, že právní úprava regulující pobyt cizinců na území České republiky sleduje v obecné rovině zájem národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky i ochrany práv a svobod jiných. Tato pravidla jsou přitom nezbytná v demokratické společnosti, neboť právě prostřednictvím regulace migrace je dosahováno výše uvedených legitimních cílů. Bez možnosti regulovat pobyt cizích státních příslušníků na území České republiky by bylo podstatným způsobem ztíženo až znemožněno ochránit zmíněné veřejné statky. Jedním z nezpochybnitelných zájmů České republiky je, aby osobám, které přestaly splňovat podmínky jim uděleného pobytového oprávnění, bylo toto oprávnění odebráno. Již výše

soud s odkazem na komunitární základ aplikované právní úpravy zdůraznil, že právo trvalého pobytu je založeno na dosažení určitého stupně integrace do společnosti, přičemž jej lze odebrat pouze tehdy, jestliže nastaly skutečnosti svědčící o tom, že cizinec již není do společnosti integrován. Efektivní integrace cizinců do společnosti je nepochybně jedním z faktorů k zajištění národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany zdraví nebo morálky i ochrany práv a svobod jiných a k předcházení nepokojům a zločinnosti. Jak soud uvedl již výše, článek 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území smluvních států Úmluvy ani nezakládá obecnou povinnost smluvních států respektovat volbu cizinců pobývat na jejich území. Lze doplnit, že právním následkem napadeného rozhodnutí není zákaz vstupu na území České republiky, tím méně pak zákaz pobývat na jejím území v budoucnu. Žalobní bod není důvodný.

52. Soud neshledal důvodnou ani poslední námitku poukazující na to, že zahájením v pořadí druhého správního řízení byl porušen § 48 odst. 1 správního řádu, v důsledku čehož mělo být toto řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, nikoliv spojeno s dříve zahájeným řízením. Soud přisvědčuje žalobci i žalované v tom, že správní orgán I. stupně měl místo zahájení nového řízení dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pouze přehodnotit zákonné důvody dříve zahájeného řízení dle § 77 odst. 1 písm. d) téhož zákona a informovat žalobce o skutečnosti, že důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu bude právně kvalifikován podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Skutkové vymezení důvodu, pro nějž bylo vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, se totiž nezměnilo, pouze se změnila právní kvalifikace, jejíž naplnění mělo být v řízení posuzováno. Zahájení v pořadí druhého řízení lze proto považovat za vadu, neboť byl porušen § 48 odst. 1 správního řádu. Tato vada řízení nicméně byla za několik dní zhojena tím, že obě řízení byla spojena a nadále bylo vedeno jedno jediné řízení. Tím byl eliminován negativní jev, jemuž brání § 48 odst. 1 správního řádu, aby v téže věci bylo vedeno několik řízení, tedy hrozilo vydání několika rozhodnutí. Spojením řízení toto nebezpečí odpadlo. Správní orgán I. stupně fakticky neměl v úmyslu vést dvě různá správní řízení, pouze procesně nesprávným způsobem vyrozuměl žalobce o změně právní kvalifikace jeho jednání.
53. Lze proto souhlasit se žalovanou, že počáteční pochybení správního orgánu I. stupně nemělo vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí a výsledek řízení o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Žalobce nebyl postupem správního orgánu I. stupně nikterak zkrácen na svých právech, neboť nezákonný stav trval pouze po dobu několika dnů, žalobce se o změně právní kvalifikace důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu dozvěděl již dne 21. 9. 2018, tedy byl si vědom toho, co je důvodem vedení řízení a podle jakého ustanovení má být tato skutečnost posuzována. Žalobce byl opakovaně vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim, tohoto práva využil, vyjádřil se k podkladům a také k zásahu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Nelze odhlédnout ani od toho, že i v rámci řízení formálně zahájeného podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců uplatňoval na obhajobu své nepřítomnosti stejné důvody, které později měly dle něj být rozhodné pro posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Postup správního orgánu I. stupně tak nijak neohrozil obranu žalobce v daném řízení. Žalobce v každém případě dostal dostatečný prostor, aby mohl hájit svá práva a vyjádřit se k naplnění podmínek § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Závěr a náklady řízení

54. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádný žalobní bod důvodný, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu